

М. ЙОГАНСЕН
ЖАБКА
КІТ
СОБАКА

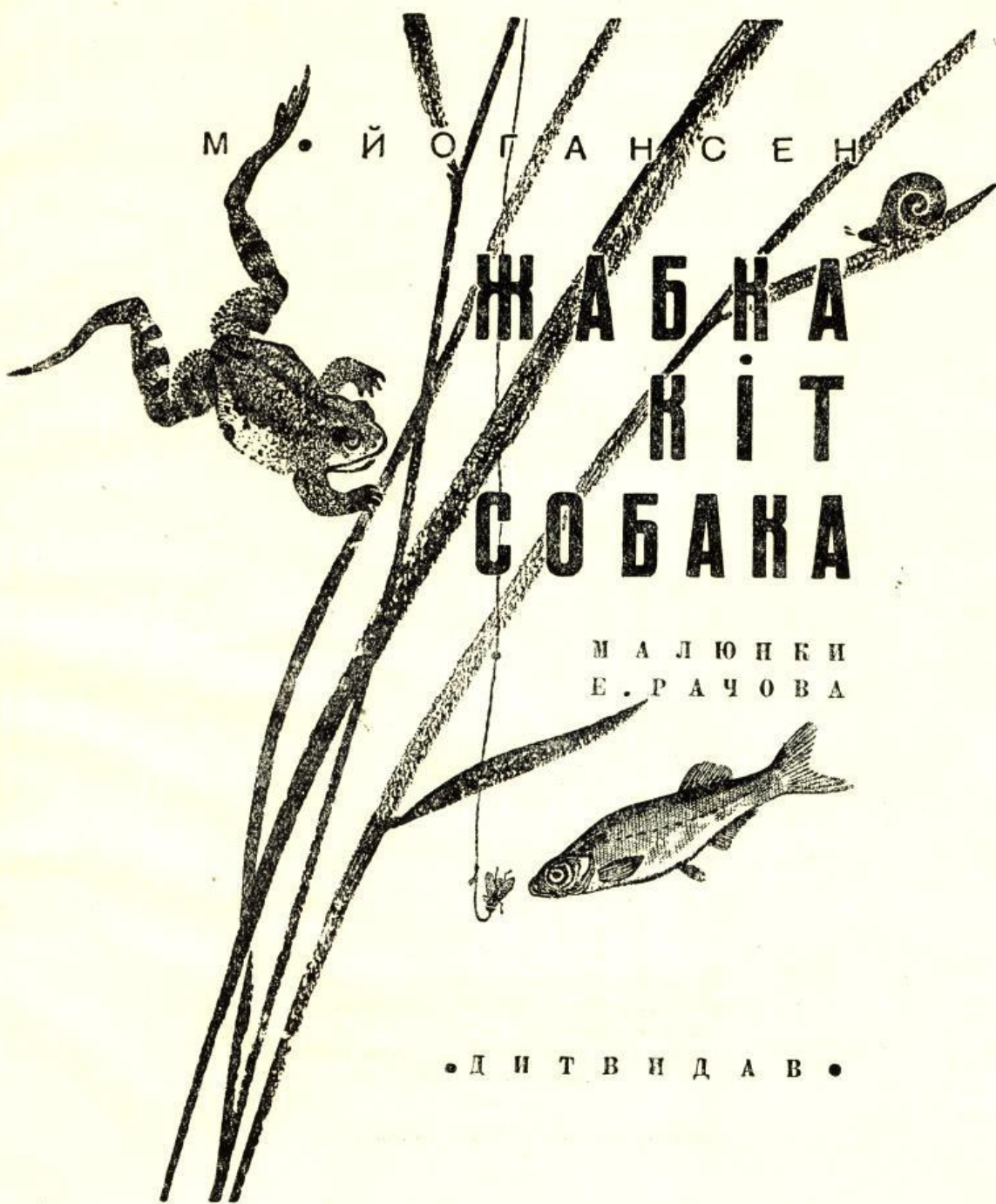
ДИТВИДАВ

М • Й О Г А Н С Е Н

**ЖАБА
КІТ
СОБАКА**

МАЛЮНКИ
Е. РАЧОВА

• Д И Т В И Д А В •

Бібліографічний опис цього видання вміщено
в „Літопису Українського Друку“, „Картко-
вому репертуарі“ та інших покажчиках Укра-
їнської Книжкової Палати.

Редактор Рябініна А. Г.
Техкер Іпатьєва С. А.

Одблліт № 875. Уповноваж. голвліта № 4092.
23-VIII-34 р. Замовл. № 1104. Здано до друку
9-IX-34 р. Підписано до друку 22-XI-34 р.
1 друк, арк. Папір 72x110 ¹/₂₀. Тираж 20000.
Чергове вид. № 124.

Друкарня ім. Леніна, Одеса, Пушкінська 18.

ЖАБКА

За Канатним заводом є така річка. Там глибоко, тобі не можна там ходити, а то втопишся. Там можна тільки плавати.

На тій річці живуть такі жаби. Зелені. Такі зелені жаби і добре вміють плавати. Узимку їх не видно, тих жаб, а літом вони сидять рядочками при березі і ловлять мух.

Як вони ловлять мух? А так. Сидить жабка і жде, поки

прилетить муха. Муха прилетить і сяде й почне лазити по траві, по квіточках. А жабка сидить собі тихо, наче її нема вдома.

От, коли муха підлізе ближче, тоді жабка — стриб! і впіймала муху. З'їсть муху гарненько, нічого не зоставляє, і знову сидить тихо-тихесенько, чи не прилетить іще якась дурна муха.

Буває й так: підповзе муха зовсім близько. Тоді й стрибати жабці не треба. У неї в роті язик дуже довгий, і наче клеєм намазаний. Викине язика, зачепить ним муху і несе до рота.

Сама жабка зелена, очі в неї великі, круглі, жовті, як дві лампочки. Так сидять жаби на березі й ловлять мух.

Ми ходили на ту річку купатися. Як ідемо ми бере-

гом — туп-туп! — жаби лякаються і стриб! стриб! — у воду. Жаби бояться людей. Пострибають у воду і довго-довго плавають у воді. Коли побачать жаби, що нікого нема, тоді знов вилазять на берег і сидять на сонечку.

Гріють на сонці спину. Спинка в жаби зелена і такі чорні смужки на спинці намальовані.

Як дуже тихо підійти до берега, навшпиньках, тоді жабки не бояться. Сидять і дивляться собі на воду, гріють на сонці спинку.

• Якби їх по спинці погладити? Це можна.

Чим її погладити? Рукою? Рукою не вийде, жабка злякається. Подумає, що ти хочеш її впіймати. Чим же її погладити?

А от чим. При березі росте очерет. Очерет — то така трава, схожа на жито, тільки височенна дуже. Зверху на очереті бувають такі м'які китиці, такі маленькі, м'якенькі віники.

Візьмімо ножика та й виріжмо таку очеретину з м'якеньким віничком. Очеретину вирізали, тепер з тією очеретиною — нумо підходити до жабки.

Підходьмо помалу, не можна тупати й гупати ногами, а то жабка втече в воду. От підійшли так, щоб можна вже дістати жабку очеретиною.

Не треба жабку бити, а краще давай почухаймо їй спинку. Спинка жабці свербить, бо накусали погані комарі, а почухати нікому. Мами в жабки немає... Нема кому й почухати жабці спинку.

Тож тихесенько давай гладити їй спинку тим віником, що на очеретині. Та-ак! Та-ак! — гладимо з голови до задка спинку.

Диви, що з жабкою робиться. Вона не тікає. Вона сидить тихо, їй подобається, що їй гладять спинку.

От, жабка витягає одну лапку — почухаймо їй ще й лапку. От витягає другу лапку — почухаймо й цю лапку. От витягає спинку, уся витяглась, аж лягає на пісок — так їй приємно, що їй гладять спинку. Витяглась й так і просить: ще, ще погладь!

Ну, досить гладити, хай уже жабка тепер покупається. Тупни ногою: туп! туп! Жабка злякалася — стриб у воду й попливла. Плаває й витягає лапки — добре її погладдили.

КІТ ЧУДИЛО

До нас у дитячий санаторій прибудилося котеня і ми взялися його вчити. Хто його зна, як треба вчити котів — то ми й стали вчити його по-собачому.

„Ляж!“ і котик лягав і дивився на нас, що ми йому дамо за це.

„Вперед!“ і котик біг уперед, що мав сили.

„Назад!“ і котик вертався до нас — тоді ми давали йому трошки сиру, або риб'ячу голову.

Так ми й вивчили його по-собачому. Зробили йому й нашійничок із старого ремінця і став він зватися: Чудило.

Так і бігав за нами кіт Чудило, немов собачка. Тільки не скрізь. У річку не ходив. Ми

купаємося, а він сидить на березі, чекає. Ми — до човна, а він не хоче, нявчить, бігає берегом, а до нас не пливе. Не люблять коти мокрого.

Одного разу поїхали ми човном вудити рибу. Дійшов з нами до берега кіт Чудило, а в човен не поліз, не схотів. Вибравсь на дошку, що коло неї перуть білизну й сидить на тій дошці, над водою.

А під дошкою гуляють маленькі рибки-верховодки. Дивиться на них згори кіт Чудило, — мабуть смачні рибки, та в мокрому місці плавають. Дививсь, дививсь та й заснув на сонечку.

Наловили ми багато верховодок. Був у нас здоровенний синій глек, той, що воду ставлять коло вмивальника. Зачерпнули ми тим глеком води і напустили туди верховодок повно. І попливли човном додому.

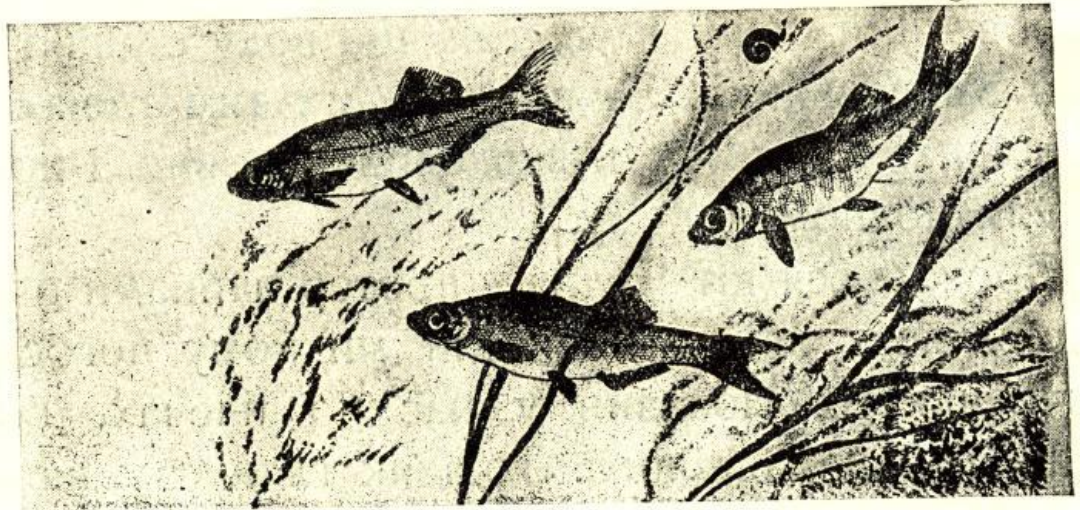
Прокинувся кіт Чудило, протер лапками очі й дивиться, чи не привезли ми йому чогось смачненького. Полазив у нас по плечах, по кишнях — нема нічого. Тоді як глянув у наш

глек, і закам'янів. Рибок у глеку так рясно, що води між ними не видно. Плавають, плутаються, одна на одну налазять — аж чорно в глекові.

Ми поставили глек на землю і трошки одсунулись, дивимось, що робитиме кіт Чудило.

Він вибравсь на верхній край глека, умо-

стився й сидить. Сидить, дивиться вниз на рибку. Дивиться, дивиться, й нахиляється нижче та нижче, уже звисає над водою, уже й передні лапи в глеківі — тоді шубовсть! і вскочив у воду.

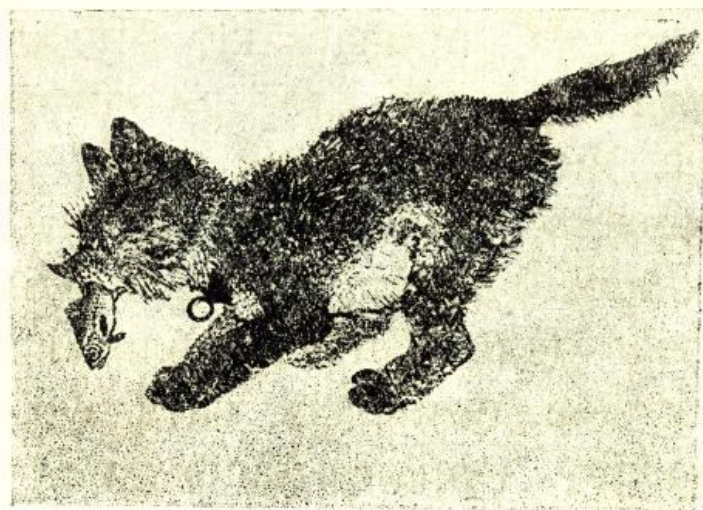
Заметушивсь, заборсавсь, забивсь у воді — аж глек ходором ходить. І не вистрибує.

Ну, думаємо, пропав кіт Чудило — утоп, напився води, упавши догори ногами в глек. Уже хотіли його рятувати; коли — вилазить. Мокрий, сердега, плохий, нечепурний, ніби цілу ніч під дощем був, але рибка в зубах. Виліз, рибку поклав долі, обтерся, облизався й почав їсти. Рибку ззів, помурчав, витягнув ноги, ще раз облизався — і знову поліз на глек.

Дуже довго сидів, дивився, коли знову — шубовсть! — і вистрибнув з рибкою в зубах. І цю ззів. Ми забрали глека і попекли верховодок на сковорідці. Тоді поклав на хліб і їж. І кісток не треба вибирати — так і хрумтять на зубах як хрящ. Чудилові ж повіддавали хвостики й голівки.

Отак і привчився кіт Чудило до мокрого. Іде з нами до річки, сам стрибає в човен, як мисливський собака і зараз же до глека. Ми вудимо рибу, а він на глеку сидить, чекає. Як накидаємо у глек верховодок, тоді й він починає ловити рибу. Такий у нас був кіт — кіт Чудило.

СОБАКА ДЖЕК

Я жив ціле літо в маленькому російському місті за навчителя і учився сам. У мене була кімнатка, відділена від кухні дощаною перегородкою. На кухню часто приходив фокстер'єр Джек — маленький собачка, але дуже завзятий.

Ми познайомилися з ним на дворі, і він став ходити до мене в хату. Я сиджу і читаю, а він спить біля столу. Бувало й так, що сам стомишся і заснеш, поклавши голову на стіл. Але більше спав Джек, а я читав.

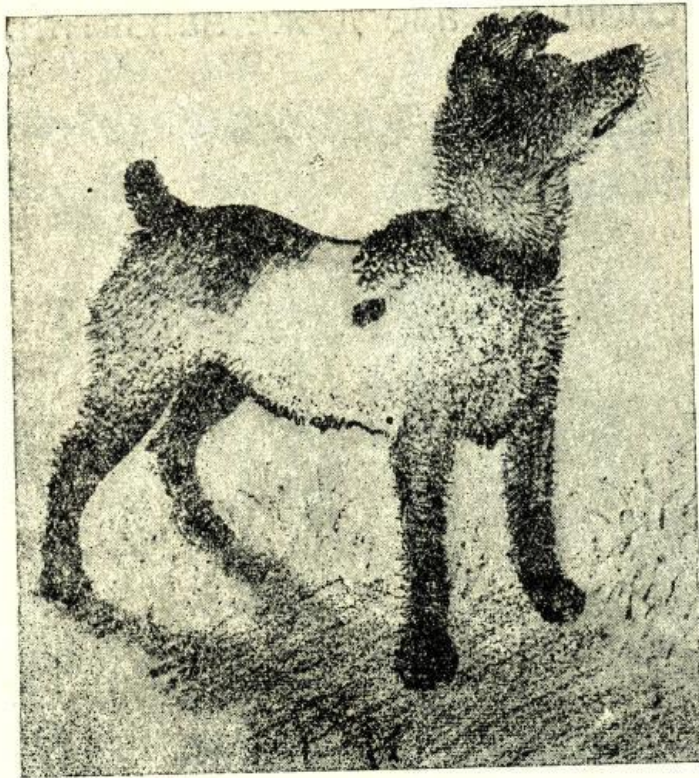

— Джек, — кажу я тихо, наче це слово в книжці написано. Лежить — тільки вуха настобурчив. — Джек, — трохи голосніше, — устав і дивиться на мене, а я нібито й не бачу, читаю.

— Джек! — уже голосно, а сам дивлюся у величезний словник. Стриб! і вже він на словнику. — Ну, ходім, погуляй мо!

Куди я, туди й він. Сховаєшся від нього —

шукає, гавкає, а як довго нема, то й скавучить. Біжиш — і він біжить. Сядеш — він лягає спати.

Було на дворі старе, товсте, похиле дерево. Якось вибрався я на те дерево з книжкою і взявсь читати. Джек бі-

гав, бігав навколо дерева, просивсь, плакав, коли як стрибне на дерево! пробіг трохи вгору — зірвався.

Я сиджу тихо — чи не вилізе сам на похилий стовбур.

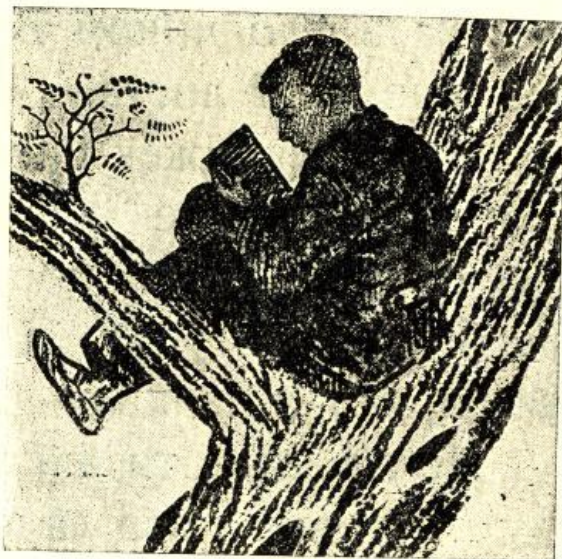
Ще раз розігнався і вибравсь на перше коліно дерева. Подививсь угору — і до мене.

Та там, скільки не п'явся, — вище злізти не зміг на цей раз.

Другого дня пішли ми знов у двір. Довго старався Джек, разів зо три покотивсь униз, та все ж доскочив з розгону на другу розвилку дерева, вище, ніж учора.

Отак, щодня лазили ми з ним на те дерево. Сказати правильно, я лазив, а він збігав. Тоді якось пішли купатися, я зліз на вербу стрибати, а він за мною. Я стрибнув у воду і він теж.

Під осінь я виїхав, а перед тим познайомив

Джека з хлопчиком Ванею. Через місяць Ваня написав мені листа.

Навчився Джек вибиратись на всяке дерево, аби було товсте і щоб кора не гладка була. Усі сусідські коти повтікали з двору — ніде їм не було порятунку. З дерева вибирався Джек на паркан, з паркана на дах, і там ганяє котів.

Не тільки коти, а й перехожі люди лякались. Ідуть увечері повз садок, коли старе дерево — гррр! — гарикає, як собака. А то Джек сидить на дереві і гризе кістку.

Ціна 70 коп.

34 — 4394

СТОДЕРЕНО — 89

ПЕРЕВІРЕНО
012 РІК